

KATEŘINA
KAROLOVÁ

ODBOČKA V LESÍCH

xyz

Nechtěla jet,
ale přesvědčili ji.
Prý se není čeho bát...

Odbočka v lesích

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

xyz

Kateřina Karolová

Odbočka v lesích – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KATEŘINA
KAROLOVÁ

ODBOČKA V LESÍCH

xyz

Pro ty, kteří v ostatních dokážou rozdmýchat vášň ke čtení.

Díky, mami.

Příběh je smyšlený, Beskydy krásné,
v České republice se není čeho bát.
Věřte mi.
I když – ne vždycky mám pravdu.

Prolog

Věděla jsem, že to byl blbej nápad. Věděla jsem to! Jenže mě nikdo neposlouchal. Ani jeden z nich mě nebral vážně – jako vždycky. Stačilo jim, že se zeptali tak nějak mým směrem, splnili prostě svou povinnost, a tím to pro ně haslo. Nezajímalo je, jestli váhám, nebo jestli vážně nechci. Moje rozpaky vyzněly úplně doztracena. Přitom jsem se snažila říct, co si myslím, chtěla jsem se s nimi o tom bavit. Umí si vůbec někdo představit, jak marně se cítím? Možná kdybych křičela nebo udělala scénu, vzali by mě na vědomí. Ale proč vlastně? Vždyť původně o nic nešlo. Většina party souhlasila, bylo trapný dělat vlny. Bála jsem se ostatní otrávit. Přála jsem si mezi ně zapadnout. Tak teď jsem zapadla, jen co je pravda. Proboha! Kdybych tak aspoň mohla zařvat: „Já jsem vám to říkala, vy idioti!“

Největším problémem byla samozřejmě ta zavšivená mapa a pochybná navigace, co ten kretén sehnal bůhvídkde. Absolutně jsem nechápala, proč jsme ty krámy brali vážně. Ale když se to tak vezme, poznámky na okraji mapy nás v podstatě varovaly. Ten, kdo je sepsal, moc dobře věděl, proč to dělá. Jenže koho by napadlo, co všechno můžou znamenat. Já bych je několikrát podtrhla, aby

těch pár písmen opravdu křičelo o pozornost. Proč si s tím nikdo nedal práci? Trasy vypadaly naprosto neškodně. Kdo mohl tušit, kam vedou? Neměli jsme tam jezdit. Neměli!

A nejvíc jsme to podělali tím, že jsme se rozdělili. Kdybychom pokračovali všichni dohromady, nic z téhle noční můry by se nestalo. Smůla. Každý se tvářil, že je to pohoda. Není proč se bát. Prostě jsem mlčela.

Tak teď to mám.

Zaposlouchala se do ticha, které se náhle rozhostilo. Neodvažovala se ani zhluboka nadechnout, jen neslyšně polkla. Dosud splašeně klopýtala, v panice naslepo šátrala po kmenech stromů a bez rozmyslu prchala pryč. Srdce jí tlouklo ve zběsilém rytmu, slyšela, jak jí zuby samovolně drkotají o sebe. Zastavila se a stiskla rty, musí se uklidnit. Jen strnule vyčkávala a několik dlouhých vteřin se rozhodovala, co dál. Zdálo se, že je sama, pocítila sotva znatelný záchvív úlevy a odvážila se udělat opatrný krok. Teď už nesmí vydat ani hlásku, nesmí se prozradit. Zem byla poseta zkrouceným listím a suchými větvičkami. Bylo obtížné strefit se do míst, která by pod jejíma nohama nezapraskala. Přitiskla se zády k drsné kůře mohutného smrku, neměla by raději zůstat skrytá na jednom místě? Vzduch se chvěl zadržovaným napětím, ševelil. Jako by se v okolí přece jen něco ozývalo. Strčila si prst do ucha a jemně jím zatřásla, aby vyzkoušela, jestli ji nešálí smysly. Nezdálo se.

Zadívala se na špičky svých bot. Jasně si vybavovala chvíli, kdy si je obouvala. V bezpečí domova, ve svém malém sídlištním bytě. Viděla úzkou, tmavou předsíň. Barevnou tapetu, retro světlo, které ukořistila loni na blešáku. Věšák, jenž statečně odolával tíze všech kabelek a bund. Košíky přeplněné drob-

nostmi. V tom větším kšiltovky a jedna rukavice, co s nadějí čekala, až se najde druhá do páru. Taky stočené šátky i teplejší šály, které se po celý rok chystala uklidit do krabice se zimním oblečením. Bylo třeba vytáhnout štafle a balancovat s těžkou zátěží tak dlouho, dokud nezapadla na místo v nejvyšší polici těsně u stropu. Ne. Raději se nepotřebnými věcmi celoročně přehrabovala, než by se je snažila smysluplně roztrždit. Před očima měla studené dlaždice, věčně špinavou rohožku i flek, který se jednoho dne objevil v rohu na zdi, ani nevěděla jak. A slamák, který každou chvíli sklouzl z příliš drobného háčku. Nakonec ho vzala s sebou. Myslela si, že se bude hodit, až budou bloumat rozpálenými cestičkami. Je sice neforemný a špatně skladný, zbytečně zabírá místo, ale mohl se hodit, to bylo bez debat. Otřela si upoceně čelo a odrhla od úst tenký pramínek vlasů, co se jí přilepil ke kůži. Kdoví, kde její klobouk se širokou kreprou skončil, ale zrovna tohle jí bylo momentálně úplně ukradené.

Přešlápla na místě, nedokázala se odhodlat k dalšímu kroku. Její podrážky zaskřípaly, zlostně sykla. Měla si about něco jiného. Ve chvíli těsně před odjezdem se příšerně dlouho zdržovala pohledem na svou sbírku bot a zvažovala, pro které se rozhodnout. Chtěla si vzít dokonce pohorky. Nakonec ale do kufru vtlačila univerzální pantofle a nasoukala se do bílých pohodlných tenisek, i když pak ještě na okamžik přemýšlela, jestli je nevyměnit za plátáky s růžovým lemováním. Zavrhla to, byly trochu špinavé u paty. Kdyby tušila, co se jí stane! Jak k smíchu bude představa, že si někdo všimne flíčku na botě. Kdyby věděla, kudy bude utíkat, a co všechno jí poběží hlavou.

Do očí se jí začaly tlačit slzy. Povytáhla rukávy propocené halenky a přitiskla si je k očím, vzápětí ale ztuhla. Zaslechla

kroky za svými zády, ustaly však stejně rychle, jako se ozvaly. Vyděšeně se otočila. Neviděla nic než hustou spleť větví a stromů mizejících v černočerné tmě. Obklopovaly ji ze všech stran.

A pak ji ovanula dráždivá pánská vůně. Zděšeně se rozhlédla a zhluboka nasála vzduch, jako by se chtěla přesvědčit, že se určitě mylí.

Už ji tedy našel?

1

„Takže co? Přidáš se? Jedou všichni,“ Michael se významně odmlčel a zadíval se jí do očí. Poklepal lžičkou o okraj hrníčku, aby setřásl kapku, která se držela na její špičce, odložil ji s cinknutím na talířek a zabořil se do křesla po jejím boku. Polstrování pod ním jemně zavržalo. V místnosti už se smrákalo, skrz velké okno bylo vidět, jak se slunce propadá mezi siluety stromů na obzoru.

Laura si pohrávala s řetízkem na zápěstí a zvažovala, co odpovědět. Dvakrát nadšená nebyla. Plánovala, že si dovolenou užije někde v zahraničí, u moře, na pláži. Mezi holkami se přece minule jasně domluvily na Řecku, a teď najednou Michael navrhně nějakou zapadlou usedlost uprostřed Beskyd a ostatní se můžou pominout, s jak skvělým nápadem to zase přišel. Jako vždycky. Stačilo, aby Michael přimhouřil oči, pokrčil rameny a nahodil úsměv, při kterém se mu na každé tváři objevil roztomilý důlek. V momentě, kdy vyčkávavě pozvedl obočí a strčil ruce ležérně do kapes, začal každý z okolí horlivě přikyvovat. Kdo by taky nechtěl trávit čas s „panem báječným“. Na instáči ho sledovaly tisíce lidí, skoro se nechtělo věřit, že

s ním někdo smí jen tak mluvit, že je někomu povoleno být součástí jeho skutečného života.

Znali se od střední, celá parta. Laura, Gábina, Karin, Felix, Dalibor. A Michael. Už tehdy na něm něco bylo. Holky z vedlejších tříd po něm letěly jak slepice po flusu. Měl jiskru, to se mu nedalo upřít. Ale Lauru nikdy doopravdy nepřitahoval. A vadilo jí, jak málo stačilo, aby mu svět padal k nohám, nemusel se ani trochu snažit.

„Proboha, Lauro, tak už se vymáčkni,“ pobídla ji Gábina rozmrzele, „to tě musíme přemlouvát, nebo co?“ Pohupovala nohou a propalovala Lauru očima. „Jasně že můžeme jet každéj někam sám, ale je to jedna z posledních šancí podniknout něco společně. Jakmile začneme houfně rodit, už se v životě nikam nedostanem.“ Nadzvedla se, stiskla tlačítko na přehrávači a vypnula hudbu, která si doposud nevtíravě pohrávala s atmosférou na pozadí. Karin se na ni překvapeně podívala.

„Myslela jsem, že zvažujem moře,“ namítla Laura, aby přerušila tíživé ticho, které náhle v místnosti zavládlo. Zvedla pohled, chtěla zkontrolovat, jestli ji Karin podpoří.

Byly nejlepší kamarádky, odjakživa. Věděly o sobě všechno, hodně toho spolu prožily a držely při sobě. A to přesto, že bylo zjevné, jak nespravedlivě osud rozdělil karty. Karin měli všichni rádi, každý ji miloval. Byla krásná. Výjimečná. Kdyby se obě staly prstenem, zářila by Karin na čestném místě výlohy od Pandory, zatímco Laura by se válela na ošoupaném semiši mezi obyčejnými tretkami z pouti. Karin budila pozornost, kamkoliv přišla. Když ji chlapi sledovali, často prostě jen slintali. Vypadala jako filmová hvězda. Vlastně je s podivem, že se jí nikdy nestala, dalo se to považovat za promarněný potenciál. Vlasy se jí točily do drobných prstýnků, které naprosto samy

od sebe držely v bohaté načechrané hřívě, přičemž Laura nebyla schopná ze svých zplihlých, nevýrazných cancourů vymyslet účes, který by jí skutečně slušel. Navíc celý život bojovala s váhou, masivní lýtka, pupek, co se při chůzi žoviálně natřásal nad lemem kalhot. Typická nesouměrná hruška.

Pozorovala kamarádku i muže, jemuž Karin seděla na klíně. Jeho dlaň, která nepřítomně hladila hebkou kůži pevných, opálených stehen v titěrných šortkách. Karin s Felixem tvořili pár už víc jak deset let, začali spolu chodit hned v prváku na střední. Jejich mnohaleté soužití nehyzdil jediný kaz. Lauře táhlo na šestadvacet a trápilo ji, že jí pomalu ujíždí vlak, téměř slyšela varovné cinkání na peroně. Bohužel, z chlapů už jí dávno nelítali motýlci v bříše, spíš z nich mívala vysoký tlak. Všechny její vztahy ztroskotaly, šance na případné mateřství s tím pravým životním partnerem se zdála v nedohlednu. Zatímco ostatní kamarádky, všechny šťastně zadané, sprádaly plány, kdy a kde porodí příští národní poklad, ji samotnou děsilo, že se ještě ani pořádně neodlepila od startovní čáry.

„Mluvily jsme o Řecku, ne?“ dodala Laura a poválela po jazyku poslední doušek dietní koly. Zůstala na Karin viset pohledem, ta ale uhnula směrem k oknu a dělala, že ji zaujal západ slunce.

„Řecko rozhodně ne. Nemám na letenku, a ty víš moc dobře proč,“ ozvala se Gábina kousavě a založila si ruce na prsou.

V místnosti znovu zavládlo ticho, muži přehodili pohled zpátky na Lauru a čekali na reakci, stejně jako rozhodčí na odpal tenisové příhrávky přes síť. Hodiny sebraly odvahu a hlasitě odbily.

„Páni!“ vykřikla Karin. „Půl osmý! Pojd'te, popřejem Da-liborovi, nebo se k tomu vůbec nedostanem!“ odložila šálek

s čajem na vyleštěný konferenční stůl a seskočila Felixovi z klína. „Všechno nejlepší, brouku,“ vytáhla zpoza rohu objemnou dárkovou krabici a lípla Daliborovi pusou z každé strany tváře. „Je to od nás všech,“ dodala ještě, když si všimla, jak dárek uznale potěžkal, a pobídla holky, ať se seřadí.

Někdo začal zpívat, ozvalo se cinkání skleniček, to když se Gábina zakymácela s tácem a šampaňským v ruce. Atmosféra jako zázrakem prořídla. Michael zvedl svůj iPhone a podal ho Lauře.

„Vyfotiš nás všechny dohromady? Zítra je sobota, chci to večer nasdílet. Nech to na *live*, cvakni víckrát a prosím tě, ať to není moc rozmázlý, abych to nemusel upravovat, jo?“

2

Se sklenkou sektu v ruce se detaily společné dovolené ladily překvapivě snadno. Všichni, a to včetně Laury, nakonec kývli na Michaelův neobvyklý návrh. Slyšel prý o jedné zapadlé usedlosti uprostřed beskydských lesů, blízko polských hranic.

Současní majitelé koupili nemovitost v dezolátním stavu a pustili se do složité rekonstrukce, jejíž průběh nadšeně dokumentovali na svém facebookovém profilu. Přitáhli pozornost spousty fanoušků, nikdo nešetřil chválou. Vyhráli dokonce nějakou soutěž amatérských restaurátorů. Zachovalý štuk, původní trámy, pečlivě obnovené ozdobné kresby na stěnách, všechno přesně podle dobových plánů.

Na fotkách to vždycky vypadá líp, pomyslela si Laura, když se k ní dostal mobil, který nechal Michael kolovat. Správný úhel záběru hrál významnou roli, to věděla moc dobře. Přejížděla mezi jednotlivými snímky a hledala vady na kráse. Místo detailu okenního rámu se soustředila na chodbu v pozadí. Trochu moc tmavá, zdálo se jí. Přejela dál. Ignorovala rozesmátý obličej jednoho z řemeslníků a zaměřila se na vše, co bylo nechtěně zachyceno za ním. Pootevřené dveře do místnosti,

prasklou omítku u stropu, uvadající kytku za oknem. Poklepala na obrazovku, aby si snímek zvětšila. I přes drobné nedostatky vypadala usedlost vlastně docela dobře. Musela uznat, že atmosféra, kterou záběry vyzařovaly, měla něco do sebe. Člověk, co si s úpravou fotek pohrál, vážně věděl, co dělá.

„Prej se někde poblíž nachází zatopenej lom. Křišťálově průzračná voda, panenská příroda, naprostý soukromí,“ vypočítával Michael na prstech. Laura váhavě přikývla a předala telefon dál.

„Soukromí? S takovouhle propagací na síti?“ pozvedla obočí Gábina, zatímco přejížděla ukazováčkem po displeji. Zvedala mobil směrem vzhůru, aby na něj viděl i Dalibor.

„O tom lomu na stránkách nepíšou, našel jsem si to sám,“ podotknul Michael. „Teprve to rozjíždějí, evidentně nemaj na pořádnou reklamu, jsou to nadšenci, co spravili starou, rozpadlou boudu a hospodářství okolo. Plánujou, že si pořídí i koně. Já bych je podpořil a využil toho, že o nich lidi prozatím moc neví. Ale nechám to na vás,“ pokrčil nedbale rameny. Natáhl se pro svou sklenku šampaňského a strčil si do pusy jahodu, která se houpala na hladině.

„*Ranč U Medvěda?* To jako vážně? Nepotuluje se po lese něco, co nechcem potkat, že ne?“ zamračil se Dalibor, když se nakláněl a koukal své ženě přes rameno.

Michael se usmál, zapil jahodu douškem sektu a sklouzl pohledem ke Gábině, která zvedla teatrálně oči v sloup: „Lásko, medvědi u nás nežijí. Kdyby jo, rozhodně by les prohlásili za rezervaci, oplotili ho a měli bysme po ptákách. Teda po medvědech,“ poklepala Dalibora shovívavě po ruce.

Michael přisvědčil: „Úplně takhle to asi nefunguje, ale můžete bejt v klidu. Název ranče je původní. Pochází z minulosti,

kdy se medvědi v lesích běžně vyskytovali. Teď zbyla jen opuštěná příroda a stezky, který rozhodně stojí za to prozkoumat. A to dřív, než se místo definitivně proflákne. Dejte na mě, je to jedna z posledních šancí, kdy si můžeme užít pravou divočinu se vším všudy. Dobová rekonstrukce nemovitosti byl geniální nápad. Lidi jsou přesycený hotelů ze skla a betonu, tohle má prostě svoje kouzlo.“ Zamíchal krouživým pohybem nazlátlou tekutinu na dně skleničky a zadíval se na bublínky utíkájící vzhůru. Pak vztyčil varovně prst: „A mimochodem, ženský, až nakladete vajíčka, budete shánět jedině lokace s animátory a dětskými koutky, na to vezte jed!“

Laura si uvědomila, že se jí nápad vlastně docela líbí. I když nechápala proč. Dobu, kdy vzala za vděk ubytovnou, přírodním jezírkem a večery u táboráku, už měla dávno za sebou. Poté, co vyzkoušela all inclusive dovolenou, už se nehodlala smířit s kde čím. Sedm dní na Zakynthosu, letecky, super last minute, neomezená nabídka jídla a pití. Před rokem si to přece všichni parádně užili. Myslela si, že to letos zopakují. Místo toho Beskydy? Vážně?

Jako by Gábina věděla, nad čím Laura dumá, začala uvažovat nahlas:

„Shrneme si to. Dobová usedlost, výlety k lomu, příroda, les, ticho...“ mrkla na Lauru přátelsky. Vypadalo to, že ji tíží černé svědomí, s tím sarkastickým tónem a kousavou poznámkou to přece jen přehnala. Pohupovala nohou a fukala pěstěným nehtem o hranu své sklenky. „Nehrozí nám pád letadla. Žádný nedorozumění s místními. Nemusíme zařizovat cestovní pojištění, měnit peníze ani hlídat váhu kufru.“ Zamyslela se, než vyslovila verdikt: „Já jsem pro. Dalibore?“ čekala, jestli ji manžel podpoří.

Laura zachytila pohledem Karin, která se na ni povzbudivě usmála. Tázavě nakrčila čelo a přikývnutím naznačila váhavý souhlas. Přemýšlela, jak to ten Michael dělá. Jak to, že je všechny přinutí cválat ve svém tempu?

3

„Co tam budem celou dobu dělat?“ zkřížila si Karin ruce na prsou a pozvedla přitom významně obočí. Věcná otázka v jejím podání nezněla ani trochu útočně. Michael se usmál a spokojeně naklonil sklenku. „Mám to promyšlený, neboj.“

Laura se přenesla o pár let zpátky. Blížila se tehdy k plnoletosti, prázdniny byly v plném proudu. Vyrazili s partou do kempu. Vybral ho Michael, jak jinak, a taky to „měl promyšlený“. Na místo dorazili až za soumraku. Jen co přijeli, pustili se kluci urychleně do stavby stanů, zatímco holky okouněly opodál a radily, jak to mají dělat. Nakonec je kluci odehnali, ať prý si zajdou do umývárny, dokud to ještě jde. Laura tenkrát vůbec netušila, jak to myslí. S rodiči pod stan nikdy nejezdila a akce se školou probíhaly pokaždé v nějaké ubytovně, u které se předpokládala určitá úroveň civilizace. V počínajícím šeru se s Gábinou a Karin proplétaly mezi celtami ostatních, každou chvíli některá z nich zakopla o nataženou šňůru nebo vyčnívající kolík. Vybavila si, jak se vyděšeně zastavila, když spatřila hlavní atrakci celého areálu, monstrózní teepee poslepané z napjatých kusů kravských kůží. Pravých. Spolu

s hejnem much se nad nimi vznášel smrad, že jí to málem vyzulo boty. Odmítla projít okolo a našla si cestu oklikou.

S holkama se setkala až u umývárny. Naprosto fascinované pak zírala do vykachlíčkované díry s jedinou sprchou a železným automatem na peníze. Nedokázala pochopit, že se po ní opravdu chce, aby si za minci koupila přesně určený počet minut, které smí strávit pod vlažnou vodou. Tiskla si na prsa složený ručník i svou pečlivě zabalenou kosmetickou taštičku s plyšovými třásněmi a štitila se vlézt dovnitř. Pustila Gábinu i Karin před sebe a celou dobu přemýšlela, jestli se vyzout a stoupnout si na zrezlý odtok bosa, nebo se na to vykašlat a prostě se vysprchovat v teniskách. Nakonec obětovala ponožky, i když je měla na celý pobyt pečlivě napočítané. Naházela do automatu veškeré drobné, co jí holky půjčily, a pak, se sprchou vraženou v natažené ruce až do rohu potaženého plísní, zimomřivě čekala, kdy začne konečně téct teplá voda. Holky se venku smíchy lámaly v pase, ukazovaly na nahý zadek, co jí trčel ven, a nakonec na ni začaly jedna přes druhou volat, že přístroj už bliká a hlásí, že vodu brzo vypne. V panice se v rychlosti celá namydčila, ale přerušovaným proudem ledové vody se stihla opláchnout sotva od pasu dolů. Když vylezla ven, rozchechtaly se všechny tři tak, až jim tekly slzy. Nedokázaly přestat. Roli hrál určitě i alkohol, který tenkrát na prázdniny propašovaly s sebou. Kluci mezitím stihli nejen postavit všechny stany, ale podařilo se jim i rozdělat oheň a naladit kytaru. Karin se přitulila k Felixovi a Gábina si sedla vedle Dalibora, i když tenkrát spolu ještě nechodili. Laura se zachumlala do deky, co jim zapůjčil majitel kempu, a když našla vůni špekáčku, co se lákavě houpal na špičce klacku, musela uznat, že to Michael přece jen „dobře promyslel“.

„Bude to retro, chápete?“ zazubil se Michael na všechny. „V Americe se za takový zážitky platí zlatem, lidi si kupují možnost přespat ve věžeňský cele nebo na pranýři v mučírně, slyšeli jste o tom?“ Gábina se šokovaně napřímila v zádech a s hlasitým nádechem se podívala na holky.

„Klid!“ zarazil Michael očekávaný proud slov gestem ruky. „Nic takového nás samozřejmě nečeká. Je to kultivovaná, plně vybavená horská chata. Má styl. Dbá na tradice, ale respektuje potřeby klientů.“

Dalibor překousnul slaný brambůrek vejpůl a zavrtěl uznale hlavou: „Ty vole, Majkle, kam ty na to chodíš?“

Michael si odkašlal. Na své jméno byl háklivý, málokdo si dovolil ho zkomolit. Dalibor nevzrušeně přežvykoval, načež opět hrábl prsty do mísy, aniž by si něčeho všiml. Michael si s povzdechem promnul spánky: „Hele, od chvíle, kdy jsem na fotky na facebooku narazil, mi ten nápad vězí v hlavě. Moc takovejch míst už neexistuje a lepší to rozhodně nebude. Dovolenejch, při kterejch se budem válet na pláži, si užijem spousty, ale mít možnost zakotvit v oblasti, kterou málokdo zná, navíc přímo v rodný hroudě, to se nám už jen tak nepodaří. Napíšu majiteli a poptám se na obsazenost. Vypadá to, jako by ještě neměli úplně oficiálně otevřeno, ale třeba jen čekají na formality. Chata je opravená, naprosto funkční, bude se jim hodit každá koruna. Myslím, že nikdo ze zúčastněných nebude litovat.“

Efektně se odmlčel. „Takže platí?“

4

Trasu naplánoval Michael, kdo jiný. S dětinskou radostí všem zakázal zjišťovat si podrobnosti, ochudili by se prý o zážitek. Koupil starou mapu, někde v antíku. Když jim svůj nápad líčil, byl úplně u vytržení. „Původní stezky, nákresy, dokonce i poznámky od někoho, kdo těmi místy kdysi procházel, chápete? Zašel jsem k *Vošoupaný nádheře*, tam seženete všechno,“ zazubil se hrdě, jako by ten podnik sám založil.

„Ty vole, to je to vetešnictví pod mostem?“ ujistil se Dalibor. „Chlap za pultem má prej jen tři prsty na ruce a švidrá tak, že nevíš, do kterýho oka se dívat dřív. Zuby jak noty na buben. A taky to prej uvnitř příšerně smrdí. Všechna čest, tam by mě nikdo nedostal,“ otřásl se.

„Tvoje chyba, hnusný je to jen zvenku. Uvnitř jsou dvě patra a ještě skladiště ve sklepe. Tříprsták mi prodal nejenom mapu, ale když jsem se mu svěřil, kam chceme jet, vytáh zpod pultu i parádní retro GPSku, která by se nám mohla hodit.“ Michael se významně odmlčel. Byl sám se sebou evidentně spokojený.

„Moment,“ ozvala se Gábina ostražitě, „nechceš mi říct, že se budeme v tý pustině orientovat jen podle starý vybledlý

mapy a naši aktuální pozici bude hlídat pochybná verze navigace z druhý ruky, že ne?“ Dalibor se zarazil s nakousnutou olivou v puse a otočil se na Michaela. Boule na tváři vyčkávala, co odpoví.

„Tak samozřejmě že ne,“ zatvářil se Michael ublíženě. „V autě běžně vozím i normální mapu, i když nebude třeba. Projdu si všechno předem na netu a nafotím kritický místa, kde by mohl vzniknout problém. Jen tak pro jistotu. A data v telefonu snad máte všichni, ne?“ Laura nenápadně zkontrolovala netečné reakce okolí. Ona si mohla dopřát jen ten nejlevnější tarif, ale nikdo poznámku dál neřešil, a tak sklopila pohled zpátky k zemi.

„Byl bych rád,“ pokračoval Michael, „kdybysme omezili technický vymoženosti na minimum a pojali dovolenou jako zážitek. Vážně nestojím o to, abysme na každý odbočce tupě čuměli do mobilů. Nebudem zacházet nikam daleko, pokusíme se najít zatopenej lom a udělat dva tři výlety po okolí. S ohledem na holky se spokojím s opalováním u vody. Ale klidně ti organizaci přenechám, Gábi, posluž si,“ založil si ruce na prsou. Občas ho pěkně štvála, začala s tím už na střední.

Nechápal, co na ní Dalibor vidí. Vždycky musela mít poslední slovo, nic nezanedbala, od všeho měla klíče. Ředitelka zeměkoule. Nesnášel, když ho někdo veřejně zpochybňoval. Navíc ženská. A na Gábinu neplatil ani pohled, pod kterým tály všechny ostatní netýkavky. Chudák Dalibor. Ale mohl si za to sám, Michael ho varoval.

Věděl, co se z Gábiny vyklube, jen co v prváku, na začátku září, vplula do třídy. Hvězda jasná. Jo, nedaly se jí upřít jisté kvalitní schopnosti, byla chytrá, spolehlivá a měla přehled. Na rozdíl od Dalibora. V čem se jemu nedostávalo, to Gábina

přehazovala vidlemi. Doplnřovali se jak dva dílky puzzle. Radři od nich odvrátil zrak.

„Já jen, ře bych se fakt nerada ztratila,“ poznamenala Gábina významně.

„Neztratíš, neboj,“ uklidnil ji Michael a pomyslel si: *Bohuřel.*